

Nagyböjt III. vasárnapja – 2011. március 27.

A kakas éhesen kapirgált az egykori baromfiudvarban. Az emberek hónapokkal korábban elhagyták a települést valami okból, s ez a kakas véletlenül itt maradt. Az utolsó gabonaszemet is napokkal ezelőtt felcsipegette, s most végső erejét összeszedve kaparászott, hátha talál néhány ehető magot. Egyszer csak fényes kő gurult ki a földből: ahogy a nap rásütött, ezer szikra csillogott rajta. A kakas lemondóan sóhajtott: „Ez egy gyémánt. Hogy örülnének az emberek, ha ők találták volna meg! Hogy ujjonganának! Én azonban semmit, de semmit nem tudok vele kezdeni. Nem ilyesmire van szükségem, hiszen nem lehet megenni!” Azzal egy erőteljes kaparással újra földet rántott a ragyogó, de számára értéktelen gyémántra.

A költők, írók már az ókortól kezdve használják az „éhezni”, „szomjazni” igéket lelki értékekre is, nem pusztán a testi szükségleteinket kielégítő ételre vagy italra. A filozófia ismeri a „természetes vágyak” fogalmát. Ezek olyan igények, olyan kiirthatatlan szükségletek az ember életében, amelyek a természetével adóttak, vagyis soha nem tud lemondani a kielégítésükről. Mindenkor minden embere, bárhol éljen is, érzi ezeket a vágyakat és nem tudja megtagadni őket, nem tud róluk „tudomást sem venni”. Ilyen természetes vágyunk az éhezés és a szomjazás. Ha egy falat étel, egy korty ital sem lenne a világmindenségben, az ember akkor is éhes és szomjas lenne, s rövid időn belül elpusztulna vágyai kielégítése hiányában. Hiába próbálna meg lemondani ezekről a vágyairól, hiába bizonygatná magának, hogy „Örültség az egész! Nem vagyok éhes! Nem vagyok szomjas! Nem is létezik étel és ital!” Nemcsak a testnek, hanem a léleknek is vannak ilyen, emberi alaptermészetünkkel adott, kiirthatatlan vágyai. Ezért mondjuk költői képet használva, hogy pl. éhezem a szeretetre, szomjazom a boldogságra, éhezem az igazságra, szomjazom a tudásra vagy a halhatatlanságra.

A mai evangéliumban szereplő szamariai asszonynak Jézus élő vizet ígér, amelyből ha iszik, soha többé nem fog megszomjazni. Az ígélet az asszony boldogság iránti igényének kielégítésére vonatkozik. Jézus örök és tökéletes boldogságot kínál fel az asszonynak, amelyet ha megízlel, minden vágya beteljesül, s nem fog másra, többre, jobbra áhítozni. Ez az asszony hosszú ideje és sokféle módon próbált boldog lenni, ahogyan Jézus megjegyzése el is árulja róla: „Eddig öt férjed volt, és akid most van, az nem a férjed!” Milyen keserű csalódások sorozatán, milyen tengernyi szenvedésen mehetett át ez az asszony a boldogságot, élete értelmét keresve! Újabb és újabb forrásokból próbálta csillapítani szomját, mégis újra és újra megszomjazott. Azt gondolom, nincs egyedül ez az asszony a maga sóvárgó keresésével. Minden ember a tökéletes, elmúlhatatlan boldogságra szomjazik, és sokféle forrásból próbálja oltogatni ezt a szomjat. Ezek a források, gyenge kis erecskék azonban csak ideiglenesen tudják csillapítani a szomjat. Ráadásul sokszor az ember nem is tiszta, hűvös forrásokra, hanem mérgezett posványokra talál, amelyekből ha iszik, még

keservesebb lesz a szomszárja. A boldogságunkat nem tudja megadni a testi gyönyörök halmozása, a pénz és az anyagi javak birtoklása, fogyasztása, még a siker, a munkahelyi karrier, a mások fölötti hatalom vagy mások csodáló elismerése sem. Ezek ugyanis mind-mind szükségesek, de ugyanakkor múlandó értékek. Sőt, a legnagyobb értékű kapcsolat, szerelem, házasság, a gyermekek születése és nevelése vagy a legjobb baráti kapcsolat sem képes tökéletesen betölteni a boldogság iránti igényünket. Nincs ugyanis olyan emberi szeretet, ami tökéletes lenne, amit valamiképpen meg ne mérgezne a bűn. Jézus azonban azért jött el erre a világra, hogy felkínálja azt a végtelen, örök boldogságot, amit egyedül Isten szeretetében találhatunk meg, az Ő Országába eljutva lehet a miénk. Arra biztat bennünket, hogy bármily sokszor is csalódunk a földi értékekben, az emberi kapcsolatokban, ne adjuk föl a reményt! Igenis létezik az a teljesség, a szeretet és a boldogság teljessége, amire vágyunk! Csak jó helyen kell keresni: az Istentől felkínált Örökkévalóságban, ahová a hit útját járva juthatunk el.

A Nagyböjti időszakban erősítsük meg a szívünkben a mennyei hazára irányuló keresztény reményt, s köszönjük meg az értünk szenvedő Krisztusnak, hogy megváltó áldozatával lehetővé tette, hogy bűneink, botlásaink ellenére is elnyerhessük a végtelenbe mutató szomszárjáságunk kielégülését!